

เอ็กซ์ไฟล์เดือนเมษายน ๒๕๕๓

จากหน้าต่าง B737-4D7 HS-TDB "สงขลา" และ HS-TDE "สุรินทร์"

รูปที่ถ่ายระหว่างการเดินทาง (ซ้าย) ท่าอากาศยานนานาชาติ อุบลราชธานี จากหน้าต่างของ B737-4D7 HS-TDE "สุรินทร์" เมื่อเช้าวันที่ ๑๕ เมษายน ๒๕๕๓ บ่ายวันนั้น ผมมีประชุมที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร และชาว ท่าอากาศยานนานาชาติดอนเมือง จากหน้าต่างของ B 737-4D7 HS-TDB "สงขลา" นกสีม่วง หนึ่งในสองตัวแรกของฝูงบิน มองเห็น B737-4D7 HS-TDE "สุรินทร์" ลำที่นั่นเมื่อวาน

สงขลา สองวัน สองทะเล กับหนึ่งคืนในป่ายาง

ผมตัดสินใจกระทันหัน ที่จะเดินทางไปหาดใหญ่สงขลา ตามคำแนะนำของลูกศิษย์ (โชติกร หังสพคุณ) และภรรยา เดินทางจากอุบลราชธานีค่ำวันที่ ๒ เมษายน สายวันที่ ๓ เมษายน นั่งใช้เวลาว่างทำงาน และคิดในบรรยากาศสบายไม่เร่งรีบที่ท่าอากาศยานดอนเมือง เหมือนกำลังรำลึกความหลัง ดอนเมืองวันนี้ มีมนต์เสน่ห์จริงๆ แม้มีอากาศยานไม่กี่ลำ ไม่กี่สายการบิน ผมออกจากกรุงเทพ ไปถึงหาดใหญ่ราวเที่ยงเศษ โชติกร ที่เดินทางล่วงหน้าจากกระยอง ภรรยาโชติกร ที่ออกแวงจากโรงพยาบาลในสงขลา และเอ๋ (พงษ์พันธ์ ลิ้มป้อนันตชัย) ที่ล่วงหน้าจากลพบุรี ไปรอรับ พาไปกินข้าวมือเที่ยงที่ร้านอาหารชายทะเลบนเกาะช่อ ก่อนไปทำธุระ ท่านอยู่รู้เลย แต่หากอยากรู้ก็ได้ คำตอบอยู่ในเอ็กซ์ไฟล์ตอนนี้แหละ บ่าย ไปเที่ยวเขาดังกวน ชมเมืองสงขลา หาดใหญ่ กินข้าว แวะซื้อเสื้อผ้า (เป็นนิสัยที่ผมไม่ชอบหอบหิ้วเสื้อผ้าเวลาเดินทาง) แล้วไปพักค้างคืนที่บ้านของโชติกรในสวนยาง (เรียกป่ายาง) จะเหมาะกว่า ผมหลับเป็นตาย ไม่ใช่เพราะเหนื่อย แต่เพราะรู้สึกว่าเป็นการไปพักผ่อนต่างหาก

(ซ้ายไปขวา บนลงล่าง) ๑. บนทางหลวง จากท่าอากาศยานหาดใหญ่ มุ่งเกาะชอ ๒. จากห้าแยกน้ำกระเจา ขึ้นสะพานติณสูลานนท์ ตูเกาะชอ สถานที่แห่งนี้ เมื่อกว่าสิบปีที่แล้ว มีโครงการจะก่อสร้างอุโมงค์ลอดใต้ทะเลสาบแทนที่จะก่อสร้างสะพานแห่งที่สอง เป็นช่วงที่ผมกำลังตัดสินใจเปลี่ยนแปลงที่ทำงาน ได้ช่วยเหลืออย่างกระท่อนกระแท่น ที่ทำจริง ๆ เป็นหลัก ๆ ก็คือการออกแบบระบบระบายน้ำ ระบายน้ำ จากทางลงอุโมงค์ และภายในเป็นเรื่องยากครับ แต่ก็ดี หาไม่แล้ว คงไม่ได้มีโอกาสทำงานอุโมงค์จะคำนึงถึงเรื่องความปลอดภัยมากเป็นพิเศษ ทั้งอุบัติเหตุ อุบัติภัย (อัคคีภัย อุทกภัย) หากระบบความปลอดภัยลงตัวแล้ว ระบบ โครงสร้าง และการก่อสร้าง เป็นเรื่องรอง ๓. บนเกาะชอ มุ่งหน้าไปร้านอาหารริมทะเล ๔. จากกลับ สังเกตบนเกาะกลาง มีเนินดินสูงเป็นพิเศษ ทราบไหมว่าเพราะอะไร ตอบสิครับวิศวกร ๕. นั่งรถรางไฟฟ้าขึ้นเขาดังกวน เขาหินโดคกลางเมืองสงขลา สูงราว ๘๗ เมตร ข้างล่างเป็นสวนสาธารณะ และมีลิงเป็นจำนวนมาก ข้างบน เดิมมีเจดีย์หลวง (มีมาแต่อดีต) และประการเขาตั้งกวน (พ.ศ.๒๔๘๐ สมัยรัชกาลที่ ๕) ภายหลังมีสิ่งปลูกสร้างมากมายเกินไป นัยว่าเพื่อชมวิจจากเขาดังกวน ภาพนี้เป็นมุมสูงของเมืองสงขลา ๖. ประภาคาร (Light house) เขาดังกวน ซึ่งมีโครงข่ายกับกระโจมไฟอีกราวหกแห่ง (กระโจมไฟอพติส โดชิน สายบุรี เกาะลันตา และที่ไหนอีกก็ไม่รู้จำไม่ได้แล้ว กระโจมไฟนั้นจะไม่มีคนอยู่ประจำครับ แสงสว่างอาจใช้ ก๊าซ พลังแสงอาทิตย์ หรือแบตเตอรี่ ๗. พงษ์พันธ์ุ และโชติกร ๘. ยอดพระเจดีย์หลวง ๙. เมืองสงขลา ในรูปนี้ และเห็นท่าอากาศยานของกองทัพเรือ อยู่ตรงกลางรูปก่อนไปทางซ้าย ๑๐. อีกด้านหนึ่ง หากมองต่อไปทางขวา ก็น่าจะเป็นทางไปท่าเรือน้ำลึกสงขลา ๑๑ เกาะหนู และเกาะแมว ๑๒. รูปนี้ถ่ายสายวันรุ่งขึ้น โชติกร และภรรยา และพงษ์พันธ์ุ

(ซ้ายไปขวา) ๑ เฟิง (ขนำ) ข้างบ้าน ที่ช่างใช้เก็บของ และอยู่อาศัยขณะสร้างบ้านของโชติกร ผมว่า มันน่าอยู่กว่าบ้านนะ ยิ่งถ้าหากค่า ๆ สุขภาพมะพร้าวไฉ่ยุง ตั้วงตัมกิน ง่วงก็นอน ตรงไหนก็ได้ คล้าย ๆ กับเตียงนาของสมาน

ที่อุบลราชธานี (สงกรานต์ปีนี้ สมานขับรถป้ายแดงคันละล้านกว่ากลับบ้าน รับผมไปดูที่นา ซึ่งทำนาไม่ได้อีกต่อไปแล้ว เพราะมีน้ำเสียจากบ้านจัดสรรที่รายล้อมไหลมาลง ที่สุดเถียงนาที่ถูกกรู้ออนไป) โชติกรบอกว่า จะรีอไปประกอบใหม่ในป่า (สวนยาง) ถึงอย่างไรก็น้ำเสียขายแหละ ๒. ผมหามูนั่งทำงาน และส่งแม่ส่งแขกขวามือในรูป มีกาคัมน์น้ำ วิฑู และเครื่องซักผ้า ที่ทิ้งไว้อย่างนี้ ทั้งที่ได้ถูกเปิดโล่ง ไม่มีคนอยู่บ้าน เพื่อนบ้านก็ออกจะห่างไกลกัน แต่ไม่หาย เชื่อแล้ว เป็นเมือง (ปายาง) ที่น่าอยู่จริง ๆ สังเกต ห่างออกจากตัวบ้าน เป็นปายาง ใต้ยูกรีต และ ๓. ผมนั่งทำงานอยู่ราวชั่วโมง ก่อนออกจากบ้านเข้าเมืองเก่าสงขลา เดินดูบ้านเมือง กินข้าวสะตู่และขนมสำปะนั ที่ย่านเมืองเก่าสงขลา ไปเที่ยวสองทะเล กินอาหารปักษ์ใต้ แล้วเดินทางไปที่ท่าอากาศยานหาดใหญ่ กลับกรุงเทพฯราวบ่ายสามโมง ถึงกรุงเทพฯรีบกลับบ้าน นอน ทั้งที่อยากไปตระกลางเมือง แต่ทุกร้านปิดหมด จะไปไหนได้ นอกจากนอน รุ่งขึ้นเดินทางกลับอุบลราชธานี

เรื่องของนักศึกษาจากสองดาว อูธรธานี สองแคว และลำพูน

วันหนึ่งก่อนสอบปลายภาค มีนักศึกษาปีหนึ่งชาย และหญิงรวมสองคน เดินเข้าไปหาผม ขณะที่กำลังสนทนากับรองคณบดีฝ่ายวิชาการ ทำให้ผมต้องตะโกนไล่ให้ออกไปรอข้างนอก สักพักเรียกเข้ามา นักศึกษาทั้งสองคนร้องไห้ ฟังว่ามารดาที่ป่วยหนักด้วยเชื้อหุ้มสมอง มีภาวะติดเชื้อ ถูกนำตัวจากอำเภอสองดาว เข้าไปโรงพยาบาลประจำจังหวัดสงขลา อาการเป็นตายเท่า ๆ กัน ผมค่อย ๆ เรียกสติ แล้วถามว่าจะทำอย่างไร ก็ทราบว่าจะมาขออนุญาตเลื่อนสอบ เพื่อกลับไปเฝ้าไข้แม่ ตรวจดูแล้ว วิชาที่ต้องเลื่อนสอบเป็นวิชาออกคณะ หากให้ติดต่อเองคงยุ่ง และใช้เวลา จึงบอกว่าจะทำหนังสือขออนุญาตให้ ส่วนจะกลับบ้านอย่างไร น่าจะยาก เพราะเวลาบ่ายสามโมง รถประจำทางไม่มีแล้ว หากจะมุ่งหน้าไปจังหวัดนครพนม แล้วค่อยหาทางไปสงขลาอีกทีนั้น ก็น่าจะเลื่อนกลางพอกัน ผมขอให้เจ้าหน้าที่ติดต่อหารับจ้าง ที่จะไปส่งเด็กทั้งสองคน โดยตั้งใจจะใช้จ่ายเงินส่วนตัว แต่กลับได้คำตอบที่หุดหิด และสิ้นหวัง เพราะราคาสูงกว่าที่ผมคิดไว้สามเท่า เนื่องจากไปติดต่อรถของบริษัทนำเที่ยวระดับแนวหน้า (คือสาเหตุประเทศไทยไม่เจริญแหละ ไม่ใช่เงินกู หรือเงินพ่อแม่ กู้ให้สนุก) ผมโทรเรียก ผศ.อิทธิพงศ์ พันธุ์นิกุลมาพบ เพราะจำได้ว่าครอบครัวท่าน มีกิจการโรงหนังที่จังหวัดสงขลาด้วย ท่านแนะนำควรเช่ารถส่วนตัว ที่เป็นธรรมดา รถกระบะก็ได้ ไม่จำเป็นต้องเป็นรถตู้ มีข้อได้เปรียบคือ วิ่งได้เร็ว และถูกกว่า และท่านได้โทรขอให้ภรรยาท่านช่วยติดต่อให้ ระหว่างนั้นเจ้าหน้าที่คณะฯ ซึ่งเป็นพนักงานขับรถ เข้ามาอาสาจะขับรถไปส่ง เพราะตามกำหนดเดิม จะต้องพานักศึกษากลุ่มหนึ่งไปทำกิจกรรมที่กรุงเทพฯต้องยกเลิก เพราะเกรงเรื่องความปลอดภัยจากการชุมนุม ผมเอาเงิน ๑,๐๐๐ บาทที่เหลือในกระเป๋าให้เด็กทั้งสองคน แล้วบอกให้ออกรถทันที หกโมงเย็นคนขับรถโทรแจ้งว่า ส่งเด็กที่โรงพยาบาลสงขลาแล้ว กำลังเดินทางกลับ อีกราวหนึ่งชั่วโมง นักศึกษาทั้งสองรายโทรแจ้งว่า แม่เขาเสียชีวิตแล้ว ผมไม่แปลกใจ เพราะทราบ และคิดไว้ตั้งแต่แรกแล้วว่าต้องเป็นเช่นนั้น แต่เราคงไม่สามารถบอกเด็กว่า “ช่างเถอะ ไม่ต้องรีบร้อนก็ได้ เพราะแม่คงตายไปแล้ว” ผมคงมีหน้าที่เพียงช่วยให้เขาไปตามใจที่รุ่มร้อน หลายวันต่อมา นักศึกษากลับมาบอกข่าวเรื่องงานศพ การจัดการเรื่องสินทรัพย์หนี้สิน ผมแนะนำหลายอย่างให้แก้ปัญหาที่ละเอียด แต่เพื่อให้แน่ใจ ได้ให้เขาไปติดต่อขอคำแนะนำที่ศูนย์ช่วยเหลือประชาชนของคณะนิติศาสตร์ ได้คำตอบเหมือน ๆ กัน ส่วนเรื่องอนาคต และผู้ส่งเสีย นั้น ค่อยเบาใจ เพราะนักศึกษา เป็นเด็กนักเรียนทุนของสมเด็จพระบรมราชินีนาถ วันนั้นผมเจ็บป่วย กินยาหลายขนาน นักศึกษากลถามผมว่าทำไมผมไม่รักษาให้เป็นเรื่องเป็นราว ผมตอบสั้น ๆ ว่า ทำไม่ได้ และไม่มีเวลาจะทำ เหมือนฝุ่นผงกระมัง ผมปิดปากฝุ่นผงที่เขาคาดคนอื่น ๆ ได้ แต่ถึงคราวตัวเองกับเหมือนคนตาบอดมืดมัว ไม่สามารถจะช่วยเหลือตัวเองได้ สองดาว เป็นนามพระราชทานอากาศยาน A330-321 HS-TEF “สองดาว” ชื่อไพเราะมาก และเป็นหนึ่งอำเภอในพื้นที่สีแดง เมื่อคราวสงครามคอมมิวนิสต์ ผมไม่แน่ใจไม่ฝันว่า จะได้มีเรื่องราวเกี่ยวกับสองดาวในวันนี้

แม่ของนักศึกษาวิศวกรรมเครื่องกลคนหนึ่ง (พงศธร มูลสาร) โทรแจ้งผมว่า บุตรชายจบการศึกษาแล้ว มาขนของกลับบ้านที่อุดรธานี อยากบอกกล่าว หรือหากเป็นไปได้ก็พบเพื่อขอบคุณ พงศธรเป็นเด็กเรียนดี เป็นนักกีฬาฟุตบอลด้วย แม่ตั้งใจให้ไปเรียนที่มหาวิทยาลัยอุบลราชธานีตามพี่ชายเพราะชอบบรรยากาศ และสิ่งแวดล้อมที่ดูสงบกว่าที่อื่น ด้วยเป็นห่วงบุตรชาย ผมบอกคุณแม่ของพงศธรว่า ตลอดเวลาเขาคิดของเขาเอง ผมไม่ได้ช่วยอะไร นอกจากสอดส่องดูแล วันนี้จบการศึกษา ผมแนะนำให้ไปศึกษาต่อในกรุงเทพฯ เพราะเชื่อว่าเรียนได้ และจะได้เรียนรู้โลกและชีวิต มีประสบการณ์มากขึ้น วันพระราชทานปริญญาบัตรคงได้พบกัน

แม่ของนักศึกษาวิศวกรรมเคมีหนึ่ง (จิรวัดน์) โทรแจ้งผมว่า บุตรชายจบการศึกษาแล้ว มาขนของกลับบ้านที่พิษณุโลกแล้ว สอบได้ และกำลังเตรียมตัวจะศึกษาต่อที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ท่านขอบคุณที่ตลอดเวลาสี่ปีเป็นครูดูแล และช่วยเป็นผู้ปกครองให้ ผมบอกคุณแม่ของจิรวัดน์ว่า ตลอดเวลาเขาคิดของเขาเอง ผมไม่ได้ช่วยอะไร นอกจากสอดส่องดูแลเป็นครั้งคราว

นักศึกษาวิศวกรรมอุตสาหกรรมคนหนึ่ง (ธิดินท์ ศรีสุวรรณดี) เป็นคนจังหวัดลำพูน มาเรียนในปีเดียวกับพงศธร และจิรวัดน์ (ปีที่มีวิกฤติสอบ ONET และ ANET) แต่ปัญหาต่างกัน คือเคยเรียนที่คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร แต่เพราะใช้ชีวิตผิดพลาด ทำให้การเรียนไปไม่รอด เลือกไปตั้งต้นชีวิตใหม่ที่คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี วันนี้จบการศึกษา ร่ำลาผม และบอกว่ากำลังจะศึกษาต่อระดับปริญญาโท ผมอวยพรให้โชคดี เหมือนกับที่ทำชีวิตให้กลับมาดีได้

ผมมีเวลาว่างที่จะพิมพ์เรื่องเล่าทั้งสี่เรื่องให้ท่านอ่าน และหวังว่า การกระทำของผม คงจะช่วยประเทศไทยของเราให้กลับมาดีขึ้นบ้าง ผมทำได้เพียงเท่านี้แหละครับ

บทวิจารณ์ เมื่อนำอยู่

สถาบันใหญ่ของเมืองไทย สถาบันชุมชนท้องถิ่นพัฒนา หรือ สทพ (Local Development Institute - LDI) ซึ่งมี น.พ.พลเดช ปิ่นประทีป อดีต รมช.พัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ เป็นผู้อำนวยการ เป็นมูลนิธิชุมชนท้องถิ่นพัฒนา ที่เรียกงานของพวกเขว่าเป็นองค์กร ที่เชื่อมต่อดิจิต ปัจจุบันและอนาคต เชื่อมต่อแนวคิด นโยบาย และการปฏิบัติเชื่อมต่อหรือถักทอทางสังคม ให้เกิดพลังทางสังคมได้จัดอันดับเมืองนำอยู่-ชุมชนนำอยู่ สำหรับทั้งประชากรผู้อยู่อาศัย และผู้ท่องเที่ยวผ่านทาง โดยใช้ดัชนีความนำอยู่ ซึ่งประกอบด้วย ๕ มิติ คือ ๑) ความปลอดภัย ๒) ความสะอาด ๓) คุณภาพชีวิต ๔) การบริหารจัดการที่ดี และ ๕) เป็นเมืองที่มีเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรม โดยวิเคราะห์ดัชนีความนำอยู่ของเทศบาลเมือง ๑๒๔ แห่ง ทั่วประเทศ ได้ผลดังนี้

อันดับ	สถานที่
๑๐	เมืองท่าบ่อ จังหวัดหนองคาย" เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๘ ครบ ๑๐๐ ปี ท่าบ่อ หรือท่าบ่อเกลือในอดีต ซึ่งยกฐานะเป็นเมืองท่าบ่อในรัชกาลที่ ๕ อาชีพหลักของประชาชนชาวท่าบ่อคือเกษตรกรรม และประมง เมืองนี้มีหมู่บ้านประมงที่มีชื่อเสียงอยู่ที่ ตำบลกองนาง มีหมู่บ้านทำยาสูบ หมู่บ้านทำแผ่นกระชอนที่ใช้ทำปอเปี๊ยะ มีหลวงพ่อพระเจ้าองค์ดี ประดิษฐานอยู่ ณ วิหารวัดศรีชมภูองค์ดี บ้านน้ำโสม ตำบลน้ำโสม พระพุทธรูปเก่าแก่สร้างในสมัยพระเจ้าไชยเชษฐาธิราช เมื่อปี พ.ศ. ๒๑๐๕
๕	เมืองกันทรลักษ์ จังหวัดศรีสะเกษ เป็นที่ตั้งของเมืองทางขึ้นสู่ "ปราสาทพระวิหาร" เป็นเมืองชายแดน ที่มีความกลมกลืนทางธรรมชาติและวัฒนธรรม สถานที่ท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงของกันทรลักษ์คือ ผามออีแดง หน้าผาสูงราว ๕๐๐ เมตร แบ่งเขตแดนไทย-กัมพูชา

อันดับ	สถานที่
๘	เมืองนครพนม เป็นเมืองเก่าแก่เมืองหนึ่งในประวัติศาสตร์ ในเขตเมืองมีสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจ อาทิ ทิวทัศน์ริมฝั่งโขง ตลาดอินโดจีน รวมถึงศึกษารวมอาคารบ้านเรือนเก่าที่ได้รับอิทธิพลตะวันตกที่แพร่เข้ามาในช่วง พ.ศ.๒๔๔๐-๒๔๖๐ บน "ถนนสุนทรวิจิตร" ไม่ว่าจะเป็นจวนผู้ว่าราชการจังหวัดหลังเก่า อาคารโรงเรียนสุนทรวิจิตร, บ้านพักอัยการ บ้านพักสรรพสามิต ตลอดจนบ้านพักอาศัยริมถนนหลายหลัง อีกทั้งยังมี "วัดนักบุญอันนา หอนงแสง" อดีตศูนย์กลางของชาวคริสต์ริมฝั่งโขงอันสวยงาม หากออกนอกเมืองไปยัง อำเภอธาตุพนม จะได้พบ "พระธาตุพนม" สิ่งศักดิ์สิทธิ์คู่บ้านคู่เมืองที่ประชาชนคนไทยเคารพศรัทธา
๗	เมืองแสนสุข หรือเทศบาลเมืองแสนสุขจังหวัดชลบุรี ปีพ.ศ. ๒๕๓๖ ได้ถูกยกฐานะเป็น เมืองท่องเที่ยว ห่างจากตัวเมืองชลบุรี ประมาณ ๑๓ กิโลเมตรและห่างจากกรุงเทพมหานคร ๘๘ กิโลเมตรใน มีชายหาดบางแสน เท่านั้น ในบริเวณหาดมีเครื่องเล่น และอาหารทะเลประเภทของกินเล่นหาบมาขาย เช่น ปลาหมึก หอยแมลงภู่ ห่อหมก ฯลฯ มีแก้อื้อผ้าใบ ลูกยาง ว่ายน้ำให้เช่า มีห้องอาบน้ำจืดไว้บริการ ร้านอาหารหลายแห่งเรียงรายอยู่ริมหาด
๖	เมืองพะเยา เมืองเก่าแก่ที่สงบงามท่ามกลางเสน่ห์แห่งวิถีชีวิตวัฒนธรรม และธรรมชาติ เมืองนี้มีสถานที่ที่น่าสนใจ อาทิ "วัดศรีโคมคำ" สถานที่ประดิษฐาน "พระเจ้าตนหลวง" พระพุทธรูปคู่บ้านคู่เมืองพะเยา "กว๊านพะเยา" ทะเลสาบน้ำจืดขนาดใหญ่ แหล่งประมงน้ำจืดที่สำคัญที่สุดของภาคเหนือตอนบน นอกจากนี้ในจังหวัดพะเยายังเป็นจังหวัดที่มี Unseen Thailand ถึงสองแห่ง คือ "วัดพระเจ้านั่งดิน" และ "น้ำตกภูซาง"
๕	เมืองมุกดาหาร หรือชาวเมืองนิยมเรียก "เมืองมุก" ตามเรื่องเล่าขานที่มีผู้พบเห็นดวงแก้วสอดใส่ปลั่งปลั่งในขณะที่กำลังสร้างเมือง (พ.ศ.๒๓๓๑) มุกดาหารเป็นหนึ่งใน "ประตูสู่อินโดจีน" เพราะมีสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่สองเชื่อมจังหวัดมุกดาหารกับแขวงสะหวันนะเขต สปป.ลาว เมืองนี้มีสิ่งน่าสนใจ อาทิ "หอแก้วมุกดาหาร" หนึ่งในสัญลักษณ์ของจังหวัดมุกดาหาร "ตลาดสินค้าอินโดจีน" ถนนสำราญชายโขง ศูนย์รวมสินค้าสารพัดอย่าง จากจีน รัสเซีย เวียดนาม ลาว ที่ขนถ่ายผ่านแขวงสะหวันนะเขต
๔	เมืองพิจิตร เมืองพญาชาละวัน ถิ่นกำเนิดนิทานเรื่อง ไกรทอง เป็นจังหวัดที่ตั้งอยู่ทางภาคเหนือตอนล่าง มีความหมายว่า "เมืองงาม" ตั้งอยู่ระหว่างจังหวัดนครสวรรค์กับจังหวัดพิษณุโลก พิจิตรเป็นเมืองเก่าแก่ ในสมัยสุโขทัยปรากฏในศิลาจารึกหลักที่ ๑ ของพ่อขุนรามคำแหงมหาราชและในศิลาจารึกหลักที่ ๘ รัชกาลพระยาสิทธิเทโว เรียกว่า "เมืองสระหลวง" ซึ่งมีสถานะเป็นหัวเมืองเอกของกรุงสุโขทัย พิจิตร เป็นที่ตั้งของ "บึงสีไฟ" บึงน้ำจืดขนาดใหญ่แหล่งพักผ่อนหย่อนใจของคนพิจิตร และมี Unseen Thailand อยู่ที่ "วัดโพธิ์ประทับช้าง" ที่สร้างโดย พระสรรเพชญ์ที่ ๘ แห่งกรุงศรีอยุธยา (พระเจ้าเสือ) เพื่อเป็นที่ระลึกถึงมาตุภูมิของพระองค์
๓	เมืองน่าน อุ้มด้วยวัฒนธรรมที่หลอมรวมจากเทือกเขาสูงถึงพื้นราบ ทำให้เสน่ห์ของเมืองน่านยังยืนมาจนถึงทุกวันนี้ มีสถานที่ท่องเที่ยวทางศิลปวัฒนธรรมอันหลากหลาย อาทิ วัดภูมินทร์ วัดพระธาตุเขาน้อย วัดมิ่งเมือง พระธาตุแช่แห้ง พระธาตุคู่มือ พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติน่าน
๒	เมืองแม่ฮ่องสอน เมืองสามหมอก สวยงามด้วยธรรมชาติของเทือกเขาสลับซับซ้อน มีสถานที่ท่องเที่ยวเด่น ๆ อาทิ วัดพระธาตุดอยกองมู สิ่งศักดิ์สิทธิ์คู่บ้านคู่เมืองสามหมอก วัดจองคำ วัดจองกลาง โครงการพระราชดำริปางดง ๒ (ปางอู๋) อันสวยงามจนถูกเรียกขานว่า เป็นหนึ่งใน "สวีเดนแห่งเมืองไทย"อุทยานแห่งชาติถ้ำปลา – ผาเสื่อ ที่มีปลาพลวงมากมายให้ชื่นชม
๑	เมืองพนัสนิคม หรือเทศบาลเมืองพนัสนิคมจังหวัดชลบุรี เป็นเทศบาลขนาดกลางมีเนื้อที่ครอบคลุมตำบลพนัสนิคมทั้งตำบล ห่างจากกรุงเทพมหานครประมาณ ๘๗ กิโลเมตร ห่างจากตัวเมืองชลบุรี ๒๒ กิโลเมตร. เป็นเมืองสำคัญเมืองหนึ่งตั้งแต่สมัยโบราณ ซึ่งเคยรุ่งเรืองเมื่อสมัย ๑,๐๐๐ ปี ที่ขอมยังเรืองอำนาจอยู่ในอาณาจักรสุวรมณภูมิ ชาวพนัสนิคมส่วนใหญ่ประกอบอาชีพพาณิชย์กรรม และหัตถกรรมที่สร้างรายได้และชื่อเสียงให้กับชาวพนัสนิคมเป็นอย่างมากคือ "การจักสาน" เช่น กระเป๋า ตะกร้า ฝาชี เครื่องประดับตกแต่งต่าง ๆ เมืองพนัสนิคม เป็นเมืองที่ได้ชื่อว่า "เมืองสะอาด" ตามคำขวัญของเมือง โดยมีรางวัลมากมาย อาทิ รางวัลพระราชทาน 3สามปีซ้อน พ.ศ. ๒๕๓๒ – ๒๕๓๔

บทวิจารณ์ (สถาพรเขียน) ผม ก็คงเหมือนเช่นคนไทยหลายคน ที่ไม่แปลกใจว่า แม่ฮ่องสอน จะติดอันดับ ในขณะ
ที่เมืองชายแดนริมแม่น้ำโขง ถูกกล่าวขานมานานหลายปีแล้วว่า น่าอยู่ยิ่งนัก จึงไม่แปลกที่ทั้งท่าบ่อ นครพนม

มุกดาหาร จะติดอันดับ (สงสัยว่า เชียงคาน หายไปไหน) ผมไม่แปลกใจกับกันทรลักษณ์ เพราะเท่าที่ใช้ชีวิต
ตระเวนในภาคอีสาน เห็นความโดดเด่น ของกันทรลักษณ์ตามข้อสรุป ทั้งที่ก่อนหน้านี้คิดว่าเป็นเมืองชายแดน
กันดาร และผมไม่แปลกใจที่บางแสน และพนัสนิคมติดอันดับ เพราะเห็นด้วยกับความโดดเด่นในเรื่องความ
สะอาด การจัดการ และความปลอดภัย แถมท่ายว่า สามารถปลีกแยกออกมาจากสังคมเมืองที่วุ่นวาย สังคมเมือง
ท่องเที่ยวที่เสื่อมทราม และสังคมอุตสาหกรรมที่มากมลพิษ ทั้ง ๆ ที่ใกล้เมืองเหล่านั้น ผมไม่แปลกใจกับอันดับ
ของเมืองน่าน เพราะครั้งหนึ่งครั้งแรกที่ผมได้ไปเมืองน่าน (ย้อนกลับไปอ่านเอ็กไซล์คอนเก่า ๆ เมื่อสักสองปีที่
แล้ว) ผมแทบอยากหยุดใช้ชีวิตที่นั่น อยากบอกลูกศิษย์ และคนรู้จักว่า ผมโชคดีนะครับ ที่แม่จะใช้ชีวิตวนเวียน
ซ้ำซากจำเจกับงาน ห้างไกลสังคมเมือง และโลกปัจจุบัน ไปทุกที ๆ แต่ก็ได้มีโอกาสผ่าน สัมผัส หรือเที่ยว เมืองนำ
อยู่ตั้งเจ็ดแห่งในสิบแห่ง (ท่าบ่อ นครพนม มุกดาหาร น่าน กันทรลักษณ์ พนัสนิคม บางแสน) หากยังสอน
หนังสือที่มหาวิทยาลัยนครสวรรค์อยู่ คงได้ไปพะเยา และพิจิตร (เคยแวะผ่านพิจิตร เพียงชั่วครู่) ท่านแปลกใจใหม่ว่า
เชียงใหม่ หัวหิน ภูเก็ต หรืออีกหลาย ๆ เมือง หายไปไหน

ปัจฉิมลิขิตเรื่องเมืองน่านอยู่ และ ตอบเจษฎายุทธ์ ไกรนรา

ผมได้รับเมลล์ด่วนจากใครอีกคนหนึ่ง รายงานเมืองน่านอยู่อันดับที่ ๖,๓๔๘,๗๕๕,๒๗๔,๑๑๓ คือเมือง
(...) เมืองนี้ เดิมเป็นเมืองสวรรค์ มีเรื่องราวลึกลับซ่อนลึกลงไปได้ไปหน้าอันขมขื่นขมขื่นของผู้คน ที่หลังไหลอพยพมา
จากทุกสารทิศ เมืองที่มีคนรวยเกือบที่สุดในโลก อยู่เคียงบ่าเคียงไหล่กับคนที่จนที่สุดในโลก เมืองที่คนร่ำรวยสิ้น
ฟ้าออกมาขูดขูดกัน ภายหลังแตกหักกันทางการเมือง หรือธุรกิจ จนเป็นเหตุให้มีเรื่องราวที่เหลือเชื่อ เมืองที่มี
อันตรายยิ่งกว่าหลายจังหวัดชายแดนของประเทศไทยรวมกัน เมืองที่ทำเนียบถูกบุกกรุก สนามบินถูกปิด ผู้หญิงถูก
ถลกยกทรงจนเห็นเต้านม เมืองที่ทหารถูกฆ่า และลากศพไปตามถนน เมืองที่แพทย์ และพยาบาลต้องอพยพ
คนไข้ ฯลฯ (สองอย่างหลังสุดนั้น บอกตรง ๆ ว่าผมแทบร้องไห้) เพื่อนอาจารย์คนหนึ่งของผม เธอกำลังจะ
แต่งงานที่โรงแรมเจ้ากรรมนั้น ป่านนี้เธอกำลังหวาดวิตกว่า จะมีแขกที่ไม่ได้เชิญ ห้อยโหนโรยตัวตัวเองลงมาจาก
ระเบียงชั้นบนอีกไหม อาจลงมาร่วมรดน้ำสังข์ก็เป็นได้ อย่าพยายามเดาเลยขอรับ ผมว่าพวกท่าน และผมเอง โง่
เขลาเกินกว่าที่จะตอบได้ว่า เมืองนั้นคือเมืองอะไร

ผมไม่รู้ว่าจะช่วยประเทศไทยอย่างไร ได้แต่คิดว่า ก็คงต้องเป็นครูต่อไป หัวลม ๆ แล้ง ๆ ว่า สอนคน
นับพันนับหมื่น คงมีบ้าง อย่างน้อยสักคนสองคน ที่จะช่วยทำอนาคตประเทศไทยให้ดีขึ้น

ปัจฉิมลิขิตนี้ ช่วยผมตอบคำถามของลูกศิษย์คนหนึ่ง เขียนอวยพรปีใหม่ของไทย พร้อมคำถามจาก
นครศรีธรรมราชว่าผมรู้สึกอย่างไร ได้ทราบคำตอบแล้วใช้ไหมครับ

วันที่ ๑๕ เมษายน ผมมีนัดไปคุยธุระกับวิศวกรรุ่นน้อง และจะไปซื้อของใช้ส่วนตัว และของเล่นสะสม
(รด Die cast) ที่ห้างแห่งหนึ่งใกล้ที่ทำงานเก่า (สุขุมวิท ๒๖) แวะเข้าร้านอาหารคัง วิศวกรรุ่นน้อง ถามบริกรที่มา
รับสั่งรายการอาหารว่า ร้านสาขาที่บริเวณใจกลางเมือง (ซึ่งมีอยู่ตั้งสามแห่ง) ถูกปิดไปตั้งแต่มีการชุมนุม อีกนาน
เท่าใดจะเปิด เธอไม่ตอบอะไร แต่กลับมีสีหน้าวิตกกังวล และทำตาแดง ๆ เหมือนร้องไห้ เธอบอกว่า เธอทำงาน
อยู่ที่สาขาเหล่านั้น ตั้งแต่ร้านปิด เข้าย้ายเธอมาฝากไว้ที่นี่ ซึ่งมีพนักงานสิ้นร้าน หากยังคงเป็นอย่างนี้ต่อไปอีกสัก
ครึ่งเดือน หรือเดือน เขาก็คงเลิกจ้างเธอ ฯลฯ เธอยังเดินกลับมาพยายามถามอีกครั้ง เหมือนกับต้องการให้มีคน
รับรู้ชะตากรรมว่า พอจะมีหวังไหม ที่เธอจะได้กลับไปทำงาน ท่านคิดว่าอาหารมือนั้นอร่อยไหม ผมตอบไม่ได้
เพราะกินไม่ลง หกวันต่อมา ผมกลับไปร้านเดิม แต่ไม่เห็นเธอเสียแล้ว เข้าไปเดินในห้าง ลูกศิษย์ผมบอกว่า มี
พนักงานชาย (ผู้ชาย) คนหนึ่งมองผม และเดินตาม ผมซื้อของแล้วลืมจ่ายเงินหรือเปล่า สักพักพนักงานชายคนนั้น
เดินมาขมมือไหว้ ผมจำได้ว่าเขาเป็นลูกศิษย์ผมเอง เป็นนักศึกษาปีหนึ่ง ถามแล้วได้ความว่า เข้ามาหางานทำ

ระหว่างปิดภาคเรียน เพิ่งได้งานทำยี่สิบวัน สถานการณ์บ้านเมืองแบบนี้ ไม่รู้จะได้ทำอีกกี่วัน คຸ້ມค่าข้าวค่าที่พัก เหลือเงินกลับไปลงทะเบียนเรียนหรือเปล่าก็ไม่รู้ ขณะคຸ້ຍ เป็นเวลาพักกินข้าว ใ้เงินสองร้อยไปกินข้าวก็ไม่กล้ารับ ต้องขอร้องอยู่หลายคำ ฝมนะแปลก นาน ๆ ทีมีโอกาสใช้เงิน กิน ซ้อ หรือเที่ยว แบบที่เรียนกว่าซื้อความสุข หรือความพอใจ แต่ก็บ่อย ๆ ครั้งที่พบเห็นนักศึกษาถูกศิษย์กำลังทำงาน ทุกครั้งเกิดความรู้สึกว่า กินไม่ลง จนกระทั่งรู้สึกผิดที่ใช้เงินฟุ่มเฟือย ขณะที่คนลำบากก็พยายามทำงานหาเงิน แต่ผมดีใจนะ ที่ทุก ๆ คนทักทายผม อย่างน้อยก็บงบอกว่า เขาทักทายเพราะเต็มใจที่จะทักทาย

จดหมายจากลูกศิษย์

เดือนเมษายน ต้นเดือน ผมเดินทางไปหาดใหญ่ สงขลา สงกรานต์ อยู่บ้านเจียง ๆ ทำงานที่ค้างจนแล้วเสร็จเกือบหมด มีลูกศิษย์ ราวสิบคน แวะเวียนไปหา (พรพจน์ บุปผา ณัฐศรีณย์ จันทร์อ่อน เอกลักษณ์ ทวีเดช เจริญทอง เชื้อนิล วัชรนันท์ ศรีปานแก้ว สมาน สิงห์คง ปิยนนท์ มัทวาทิ ธีรวิทย์ สุภาทิพย์ จารุเมศร์ พิณรุทวิศักดิ์ ศักดิ์นันทน์ และณัฐวดี แพงบุคดี) หลังสงกรานต์ ไปราชการที่กรุงเทพฯ (มศว. ประสานมิตร) ถัดมาอีกสามวัน กลับไปเป็นกรรมการสอบที่สกวิศวกร ปลายเดือน เหนื่อยหนักกับงานรับเข้านักศึกษาใหม่ และเตรียมงานประชุมวิศวกรรมโยธาแห่งชาติ ที่ดูเหมือนมีคนมากมาย แต่คนทำงานกลับมีเพียงน้อยนิด ต้องบอกว่า คับแค้นและใจร้าย ผมต้องเรียกลูกศิษย์ ทั้งสอง มหาวิทยาลัย ที่จบไปนับสิบปีแล้ว และไม่น่าจะมีส่วนได้เสียกับงานนี้ เดินทางไปช่วย เพื่อรักษาให้งานมันลุล่วงไปได้ ไม่รู้จะต้องขอบุคค หรือตอบแทนเขาอย่างไร หากชาติหน้ามีจริงเอาไว้รอชดใช้ในชาติหน้า หลังงานนี้ ต้องตัดญาติขาดมิตรกับคนหลายคน เพราะเห็นแล้วว่า เกินพอ

Date: Sun, 25 Apr 2010 23:50:41 -1200

ทรัพย์สิน ความรู้ ติดตามตัวไปแต่ตาย กรรมตามสะสมทุกภพชาติ สวัสดิ์ ป็อก ที่รัก สองสามเดือนมาแล้ว ได้ไปเรียนการทำสมาธิที่วัดแหลมทอง ชลบุรี (เป็นประจำทุกสัปดาห์ วันเสาร์และอาทิตย์) และเมื่อสอง สามวันที่ผ่านมา ทางโรงเรียนได้แจ้งว่า จะจัดให้มี การสวดพระปริตร และได้แจกซองกระดาษ เพื่อให้เขียนชื่อของบุคคล ที่เราต้องการให้มีชีวิตและประสบกับสิ่งดี ๆ ได้เขียนชื่อนายสถาพร โกลา ลงไปด้วยคนหนึ่ง นับว่าเป็นเพื่อนสนิทคนหนึ่งที่มีบุญคุณและเอื้ออาทรยามประสบความทุกข์ใจ หลังจากเขียนแล้วก็เลยลองทดลองใช้เนเจอร์เน็ดบ้าน ที่เพิ่งจะคิดตั้งได้ไม่นานเป็นครั้งแรก ทดลองค้นหาชื่อ สถาพร โกลา เห็นมีข้อมูลมากมายเต็มไปหมดใช้เวลาอ่านอยู่นานมาก ๆ แต่ไม่แปลกใจเลย แต่ที่ต้องคิดต่อไปก็คือว่าการรับใช้สังคมอย่างนี้ด้วยจิตใจของความ เป็นครูและเป็นผู้ให้โดยบริสุทธิ์ นี่ถือเป็นกุศลอันยิ่งใหญ่อย่างหนึ่ง ก็จะติดตามตัวไปทุกภพชาติ (ขออนุโมทนาด้วย สาธุ) ให้หรือช่วยผู้อื่นเช่นนี้ ควรช่วยตนเองให้มีชีวิตทั้งจิตใจและร่างกายที่แข็งแรงต่อไปด้วยก็จะเป็นกุศลต่อตนเองอย่างมาก เพราะจะได้มีเวลาและโอกาสที่จะทำความดียิ่งขึ้นไปได้อีกมาก ต้องไป ที่ "สถาบันพลังจิตตานุภาพ" เพื่อฝึกสมาธิสะสมพลังจิต เรียนรู้ว่ามีระบบแบบแผน มีตำรา ต้องใช้เวลาตัวเอง ก่อนที่จะหมดกำลังรับรองว่าต้องได้ผล ขออาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัย จงคุ้มครองปกป้องรักษาให้มีสุขภาพกายและใจที่เข้มแข็งต่อไปนาน ๆ นับถือและคิดถึง เมื่อคิดถึง

ป.ล. เบอร์โทรเดิม ๐๘๑ ๕๒๕ ๓๘๘๒ ยังอยู่ แต่เมียเอาไปใช้ ตอนนี้ใช้เบอร์ ๐๘๒๗๐๖๑๗๐๘ เบอร์ป็อกหายไปกับเครื่องเก่า songchaiek@gmail.com

สถาพรตอบ มิน่า ช่วงสองสามเดือนที่ผ่านมา ป่วยเจ็บปางตาย ถึงต้องผ่าตัด เป็นครั้งหนึ่งทีรู้สึก ว่า เวลาของเรา อาจเหลือน้อยแล้ว แต่แล้วกลัวตายเพราะซังและ ภูโซคินะ เป็น โขคอย่างเดียวที่หลงเหลืออยู่คือเวลาคทุกขี้ได้ยาก ก็มักจะมีคนขูดขึ้นจากนรกเสมอ หกเจ็ดปีที่ผ่านมา จนปัจจุบัน ภูเหลือเงินเดือนแค่ ๒๐,๐๐๐ กว่าบาทลำบากอยู่ มีหลายครั้งหลายหนที่คนรู้จักคิดต่อกลับไปทำงาน ด้วยเงินเดือนหลายแสน ฟังแล้วน้ำตาไหลแหละ แต่

ก็ต้องบอกเขาตามตรงว่า เราเดินจากเส้นทางนั้นมาไกลจนกลับไปไม่ได้แล้ว เป็นครูจริง ๆ นะ ไม่รวยหรอก ซึ่งก็
คงรู้ แต่ชีวิตเราก็ผ่านอะไรมามากมายแม้จะไม่นานนัก แต่ก็พอทำให้เราเบื่อหน่ายชินชา กับลาภยศ สรรเสริญ
กระมัง เบอร์โทร ปีก ๐๘๑๕๒๔ ๐๐๕๔ หรือหากอ่านเอ็กไฟล์ในเว็บ www.sdhabhon.com ซึ่งใช้เวลาพิมพ์ตอน
ว่างขณะรอเครื่องบิน ส่วนใหญ่เป็นเรื่องทุกข์มากกว่าสุขเชื่อไหมว่า ทุก ๆ เทอมที่ต้องสอนห้า หกวิชา คนนับพัน
ๆ คน ก็ได้ ลูกศิษย์รุ่นเก่า ๆ เมื่อสิบกว่าปีที่แล้วแหละ ที่คอยช่วยกรอกคะแนน ตรวจทานความถูกต้อง บางคนมี
ครอบครัวไปแล้ว บางคนรับราชการจนเป็นซีหคซีเจ็ด ไปแล้ว เสียใจเหมือนกัน ที่ไปลากเขามาลำบากกับเรื่อง
ของกู ส่วนลูกศิษย์ปัจจุบัน จะหาดีก็แสนยาก มีน้อยลง ๆ จนน่าตกใจ แต่ก็ก็เป็นเหตุหนึ่งที่เตือนสติว่า เรากงไป
เปลี่ยนแปลงผู้ใหญ่ และสังคม ให้ดีขึ้นไม่ได้ เราสิ้นหวังเสียแล้ว คงได้แต่สอนคนรุ่นใหม่ให้เป็นคนดี ลม ๆ แล้ง
ๆ ดึกว่าไม่ทำอะไร เพื่อจะได้คนดีสักคนสองคน ก็น่าจะทำใจแล้ว กูยังทำงานอยู่แหละ แต่ฟรีเจ็ดชั่วโมง ทั้งวัด
เจดีย์ โรงพยาบาล สถานที่ราชการ ขึ้นศาล วสท และเป็นกรรมการสอบใบอนุญาต ภาควิชาพิเศษ ที่สภากีฬา
หลาย ๆ ครั้ง ได้บังเอิญพบอริยสงฆ์ ให้ดีใจบ้างว่า เป็นโอกาสดีของชีวิตที่บังเอิญได้เป็นแสงสว่างบ้าง กูเจริญ
สมาธิ และนั่งสมาธิเหมือนเดิมแหละ นำแปลกว่า จิตใจสงบนิ่งได้รวดเร็วกว่า หรือฉับพลันทันที อาจเพราะ
ก้าวหน้าในการเจริญสติ แต่เสียค่าที่เราใช้เวลาตีความกับความสงบเงียบน้อยลง ๆ
ว่างจะโทรหา หรือไปหาที่ชลบุรี ปีก

ป.ล. สำหรับผู้อ่าน ทรงชัย เอกอภิชัย "ซัง" เป็นเพื่อนสมัยเรียนปริญญาตรี เป็นเด็กนักเรียนห้องที่เก่งที่สุดจาก
โรงเรียนสุทิวราราม แต่ด้วยฐานะยากจน จึงต้องไปสมัครทำงานในอุ้งช่อมืดรถยนต์แถวสาทร แทนที่จะเข้า
มหาวิทยาลัย เรียนแพทย์ หรือวิศว (ไม่น่าเชื่อใช่ไหมว่า เรื่องอย่างนี้เกิดได้กับคน และในเมืองที่ชื่อว่ากรุงเทพ)
ทำงานอยู่หนึ่งปี โชคดีที่พี่สาว หาทางให้กลับไปเรียน จึงสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ ผมไม่ค่อยได้ช่วยอะไรซึ่งหรือ
ครับ สมัยเรียนปีหนึ่ง แม้จะมีคะแนนเฉลี่ยสูงเกือบที่สุดในคณะฯ แต่ผมก็ถลอกการบ้าน Calculus และฟิสิกส์ซึ่ง
บ่อย ๆ อาจเพราะผมขี้เกียจ และต้องนั่งท่องตำรากฎหมายไปด้วย และซังมันเก่ง คิดเลขไว สมกับเป็นนักเรียนเก่ง
แหละครับ ช่วงปิดภาคฤดูร้อนผมก็ลงเรียนวิชาฟิสิกส์กับซัง และเพื่อน ๆ อีกสองสามคน ได้เห็นว่า เขาเก่งมาก
สมกับเป็นนักเรียนห้องเก่งสุดจากโรงเรียนที่เคยมีคนสอบได้ที่หนึ่งของประเทศไทย ชีวิตน่าจะไปได้สุด ๆ แต่
เพราะฐานะขาดสน แม่เสียชีวิตตั้งแต่ยังเด็ก พ่อ (ซึ่งเรียกพ่อว่า แป๊ะ) เข็นรถขายกล้วยเดี่ยว ลูกรถจนจนน้ำร้อนที่ใช้
ลวกกล้วยเดี่ยวลวก จึงทำให้ต้องรักษาพยาบาลอยู่นาน เมื่อขึ้นปีสอง ปีสาม ผมเรียนกับซังน้อยลง เพราะผมคิดจะ
รีบเรียนรีบจบ ผมทำกิจกรรม เล่นดนตรี และหายจากมหาวิทยาลัยไปเรียนกฎหมายที่รามคำแหงสัปดาห์ละสอง
วัน กอปรกับเพื่อน ๆ และอาจซังด้วย ที่เอือมระอาผม ที่ชอบคิดอะไร แบบดั่ง ๆ ชอบพูด และคำคนให้เจ็บใจ แบบ
ซึ่งหน้า จะเรียกว่าสร้างศัตรูก็ได้ โดยเฉพาะกับคนที่เห็นแก่ตัว และเอาเปรียบเพื่อนตั้งแต่สมัยเรียน จนกระทั่งผม
จะจบปีสี่ ซังเขียนในสมุดบรืทิกความทรงจำ (Friendship) ผมว่า ผมน่าจะใช้สติ และความเฉลียวฉลาด คิดอะไร
ในใจบ้าง แรก ๆ ผมค้านคำสั่งสอนของเพื่อนหัวชนฝา แต่จวบจนปัจจุบัน ผมได้เรียนรู้ว่า ความเจียนั้น เป็นอาวุธ
ที่อันตรายลึกล้ำกว่าคำคำหลายล้านเท่า ภายหลังจากการศึกษา ผมพบซังไม่บ่อยนัก ส่วนใหญ่ในงานสังสรรค์ใน
หมู่เพื่อนสนิทของซัง จำได้ว่า ซังแต่งงานอยู่กันมานาน และตระกะกำลำบากอยู่กันมากกว่าตั้งตัวได้ ทำงาน ได้สัก
พักซังซื้อรถยนต์กระบะคันเล็ก ๆ (Mazda Familiar สมัยนั้นคันละประมาณ ๑๗๐,๐๐๐ บาท) เพราะชอบท่องเที่ยว
จึงใช้เวลาว่างตระเวนเที่ยวทั่วประเทศไทย จำได้ว่าครั้งหนึ่ง ซังเคยบูชาหลวงพ่อบ้านแหลม ไปฝากผมหนึ่ง
องค์ ช่วงนั้นผมยังไม่มรด จะไปไหนมาไหน หนึ่งในจำนวนเพื่อนผู้ที่ผมอาศัยไหว้วาน คือซัง แม้กระทั่งตอนย้าย
งาน ขนของจากบริษัทกลับบ้าน ก็ใช้ วันที่ซังเปลี่ยนรถยนต์เป็น Nissan Sefiro คันละล้านกว่าบาท ก็ขับไปให้ผม
ทดลอง แต่ผมไม่กล้าขับหรือครับ ตอนที่ผมซื้อรถโฟล์กเฝ้าในสภาพเก่าโทรม ผมก็ปรึกษาซัง เรื่อง จะซ่อมแซม

มันใหม่ (เพราะซึ่งรู้เรื่องทำสี ชุบ โครเมียม และเครื่องยนต์ ตั้งแต่สมัยไปเป็นลูกมือในอู่ซ่อมรถยนต์ไงครับ) ซึ่งเมื่อที่จะอาศัยอยู่ตามอพาทเมนต์กับเพื่อน ๆ ในกลุ่มเดียวกัน เพราะหลาย ๆ ครั้งจะกลับไปพักผ่อน ก็เข้าห้องไม่ได้ เนื่องจากเพื่อนบางคน มันหาโอกาสปลดคน ไปแอบพาผู้หญิงมาเอาถิ่น ไอ้ซึ่งบอกด้วยความโมโหว่า มันไล่กูไปอยู่ที่อื่นชั่วคราว จนกว่ามันจะเสร็จธุระ ผมบอกว่า มึงคงไม่โกรธ หากมันเรียกมึงเข้าไปนั่งรอคิว แทนที่จะออกไปไล่ ๆ ฯลฯ ซึ่งผ่านงานมามากมาย ทั้งตึกสูง งานบ้านจัดสรร โรงงาน ก่อนที่ซึ่งจะลงทุนตั้งบริษัทกับเพื่อน ๆ อยู่มาวันหนึ่ง พ่อของซึ่งถึงแก่กรรม ผมจำได้ว่าน่าจะเป็นครั้งหนึ่งในไม่กี่ครั้งที่ผมได้มีโอกาสช่วยซึ่งเพื่อตอบแทน คือไปงานศพทุกวัน เพราะซึ่งแทบจะไม่มีญาติ เช่นเดียวกับงานแต่งงาน วันหนึ่ง วิฤติเศรษฐกิจทำให้กิจการก่อสร้างที่ซึ่งลงทุนกับเพื่อที่มีอันเป็นไป หนีหายไปคนละทิศทาง ซึ่งรับกรรมหลายอย่างโดยเฉพาะที่ไปลงนามค้าประกันใครไว้ ถึงจะต้องขายสินทรัพย์ใช้หนี้ เพื่อนสนิทคนหนึ่งของซึ่งอยู่ที่ชลบุรี ช่วยรับซื้อรถไว้ และหาเงินให้ทำ รอดพ้นวิฤติไปได้ ผมทราบเพียงว่า นับแต่นั้น ทั้งซึ่ง ภรรยา และลูกอีกสองคน ลงหลักปักฐานที่ชลบุรี ลูก ๆ ก็เข้าโรงเรียนที่นั่น ผมเองแม้เดินทางเกือบทุกวัน ทุกหัวระแหง แวะเวียนไปชลบุรีปีละสองสามครั้ง แต่ก็ไม่เคยได้แวะไปเยี่ยม เคยโทรศัพท์หาซึ่งสองสามครั้ง ทุกครั้งซึ่งจะตำหนิผมว่า คำพูดคำจาไม่เคยเปลี่ยน ความรุนแรงไม่เคยลดรา ผมเถียงว่า ก็เฉพาะคนคุ้นเคย ฯลฯ ผมเคยพูดกับเพื่อน ๆ ว่า ไอ้ซึ่งมันเก่งจริง ที่เราเห็น ๆ คืออีกเตอร์ หรือวิศวกร หลายร้อยหลายพันคนในประเทศไทย ใจที่ว่ามันหลายร้อยเท่า จะรอดวงมันจะเป็นวิศวกรอาชีพ ตามเมล์ฉบับนี้ที่ซึ่งอุดส่าห์เขียนถึงผม ผมว่า เพราะความเก่งของมันแหละ ที่ทำให้คิดได้ไว ดวงตาเห็นธรรม รอดพ้นวิฤติทั้งปวง และตั้งต้นใหม่ได้ทุกคราว จนกระทั่งพาชีวิต และครอบครัวรอดจนมีความสุขสบาย การมุ่งแสวงหาธรรม จึงน่าจะเป็นความสุขลึกลับที่ยั่งยืน และเป็นความสุขแท้จริงเหนืออื่นใดทั้งปวง ผมเองก็อยากทำเช่นนั้น หากแต่ว่า วันนี้ ยังมองไม่ออกว่า จะเริ่มต้นได้อย่างไร มัวแต่สงสัยคนอื่น จนกระทั่งไม่เหลือใครจะสงสัยตัวเราแหละ จึงจะมีวันนั้น

Date: Fri, 23 Apr 2010 09:21:32 +0700

สวัสดิ์ศิริรับอาจารย์ อาจารย์สยาชาติใหม่ครับ ตอนนี้เกรดผมเหลือฟิสิกส์ ๒ ตัวเดียวครับที่ยังไม่ออกครับ ผมกะว่าจะรอให้เกรดออกหมดก่อนแล้วค่อยเลือกภาควิชาครับ ภาควิชาโยธา คนเลือกเยอะมากเลย (ผมจะได้มัยเนี่ย) เที่ยงนี้อาจารย์อย่าลืมทานข้าวนะครับ ก๊วยเตี้ยวซักซามก็ยังมีดีครับ ^_^ ด้วยความเคารพอย่างสูงสมัชชา สามะคะผล top_takachi@chaiyo.com

สถาพรตอบ แก่มั่นรู้จักห่วงใยคนอื่น อย่าลืม เวลาว่าง อ่านหนังสือ วิชาที่เรียนมาแล้ว คุยกันได้อะไร ๆ โชคดีครับ

20 เมษายน 2010 15:07

สวัสดิ์ศิริรับอาจารย์ ผมจะขอปรึกษาเรื่องเลือกภาควิชาครับ คือตอนนี้เกรดผมยังไม่ออกสองวิชาคือฟิสิกส์ ๒ กับปฏิบัติการฟิสิกส์ ๒ ตอนนี้ก็เลยยังเลือกไม่ได้ ผมกลัวว่าเกรดจะออกไม่ทันเลือกภาควิชา ต้องทำไงดีครับ จาก นายคุณทรัพย์ ผลบูรณ์ cood_123@hotmail.com

สถาพรตอบ สอบถามแล้ว งานทะเบียนยืนยันว่า ทั้งสองวิชาออกทัน คณะจึงเลื่อนกำหนดเลือกภาควิชาเป็น ๓๐ เมษายนครับ หากมีข้อสงสัยโทรถามได้ ๐๘๑๕๒๔๐๐๕๔ สวัสดิ์ศิริรับ

Date: Mon, 12 Apr 2010 15:18:14 +0000

อาจารย์เป็นอะไรหรือเปล่าครับเห็นเขียนไปเลยผมจักรพงค์ (ใหม่) นะครับตั้งแต่ที่อาจารย์ออกจะเข้ามาที่เว็
เชียงรายแล้วอาจารย์ก็ไม่เห็นติดต่อผมเลย ผมยังรอพาเที่ยวอยู่นะครับ^^ เห็นอาจารย์รับการผ่าตัดนิ้วไม่ทราบหาย
ดีหรือยังครับแล้วอาจารย์ว่างช่วงไหนอีกครับ ไม่ได้ติดต่อกับอาจารย์นานเลย ตอนนี้ผมสอบใบอนุญาตผ่านแล้ว
ครับ เหลืออบรม ^^ กว่าจะผ่านนี้รอบที่สี่ครับ (ได้คะแนน ๘๕ หมวดเฉพาะ) ส่วนพื้นฐานผม ผ่านตั้งแต่รอบแรก
แล้วครับคงมานาน^^ ส่วนเรื่องงานตอนนี้ฉัตรชัยทิ้งผมไปแล้วครับเหลือผมคนเดียว ผมคงต้องสู้ต่อเพราะ ยังไม่
มีที่ไปครับ

ป.ล. อาจารย์ติดต่อกับมาบ้างนะครับ ส่วนตัวผมก็เกร็งใจที่เข้าชื่อให้อาจารย์มาเที่ยว แต่ก็ยังอยากไปมากครับ^^

ป.ล. ๒ ปีใหม่ไทยนี้ขอให้อาจารย์สุขภาพแข็งแรงนะครับ ผมคอยเป็นกำลังใจให้อาจารย์เสมอครับ
onizuka_302@hotmail.com

สตาพรตอบ ใหม่ ผมผ่าตัดปลายกุ่มภาพันท์ ใช้เวลาสองสัปดาห์ เพื่อพักก่อนตัดใหม่ ผลตรวจชิ้นเนื้อ และดูอาการ
หากไม่หาย เส้นเลือดขอดและก้อนเนื้อแข็ง คงกลายเป็นมะเร็งในหลอดเลือด หรือกระดูก คงต้องค่อย ๆ ตัดปลาย
นิ้ว ตัดนิ้ว ตัดมือ ตัดแขน (เป็นเอี้ยก้วยในมังกรหยก) หลังจากนั้นผมล้มป่วยอีกสองสัปดาห์ เป็นเวลาเดียวกับที่
ต้องตรวจข้อสอบ Engineering Drawing (๑๖๐ คน) Highway Engineering (๑๖ คน) Highway Materials Lab. (๑๖
คน) Reinforced Concrete Design (สองมหาวิทยาลัย ๕๐ และ ๑๔๒ คน) Construction Management & Technique
(๑๕ คน) หลับตานึกเอาเองว่า ผมต้องทำอะไร จนสามารถส่งคะแนนและเกรดได้ตามเวลา ผมว่าสุขภาพผม
เดินทางมาเกือบ ๆ จะถึงบทสุดท้าย ผมจึงอยากรีบทำอะไรที่ค้างค้างไว้ให้เสร็จ ๆ ผมอยากไปเชียงราย แต่ก็ไม่รู้ว่าจะ
เมื่อใดจะได้ไป เดือนหน้าต้นเดือน (๖ ถึง ๘) ผมไปประชุมสภาคณบดีวิศวกรรมศาสตร์ ที่มช ๑๒ ถึง ๑๔ กลับไป
งานประชุมวิชาการ โยธาแห่งชาติที่อุบลราชธานี แต่เห็นตารางสอนที่มัน ออกมาแล้ว (ผมไม่รู้ว่าจะไปสอนไหว
หรือไม่) ไม่ใช่เรื่องเจ็บป่วย แต่บอตรง ๆ ว่า ลีนหัว) อย่างไรก็ตาม เป็นการสอนอาทิตย์เว้นอาทิตย์ ก็คงจะได้ไป
เชียงรายแน่นอนใจด้วยที่สอบใบอนุญาตผ่านแล้ว เมื่อหมดเวลาเป็นนิสิต ก็ต้องใช้ชีวิตแบบวิศวกรแหละครับ ถึง
มีเพื่อนสุดท้ายต่างคนก็ต้องต่างไป เราต้องอยู่ในโลกใบนี้ให้ได้ด้วยตัวเราเอง ผมมีของสำคัญจะให้พร้อมซิติ
ปรับปรุงใหม่ บอกที่อยู่ด้วยจะส่งให้ทันที

ขอบคุณที่เป็นห่วงสวัสดิ์ครับ พบกันที่เชียงราย

Date: Wed, 7 Apr 2010 10:40:59 -0700

อาจารย์ครับ ผมเพิ่งทราบว่าอาจารย์เข้ารับการผ่าตัด จากข้อความ (ผมผ่าตัดเมื่อวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ พิมพ์อะไรยัง
ไม่ได้ กรุณารอสักสองสัปดาห์นะครับ) ในเว็บของอาจารย์ ขอให้อาจารย์หายเร็วๆและมีสุขภาพดี แข็งแรงนะครับ
อยากให้อาจารย์ ทำงานได้โดยไม่มีปัญหาสุขภาพ มารบกวน จะได้ทำงานเต็มที่ แม้อาจารย์จะไม่ได้เก่งที่สุดใน
โลก แต่อาจารย์ก็มีคนเดียวในโลก หากใครที่จะทำได้อย่างอาจารย์นั้นไม่ได้จริงๆ รออาจารย์กลับมาเขียน อะไรดีๆ
ให้ได้อ่าน ได้เรียนรู้ อยู่ตลอดนะครับ รักและเคารพ จิระศักดิ์ Jirasak Augsomkarn jirasak_mut@yahoo.com

สตาพรตอบ ผมผ่าตัดปลายกุ่มภาพันท์ ใช้เวลาสองสัปดาห์ เพื่อพักก่อนตัดใหม่ ผลตรวจชิ้นเนื้อ และดูอาการ หาก
ไม่หาย เส้นเลือดขอดและก้อนเนื้อแข็ง คงกลายเป็นมะเร็งในหลอดเลือด หรือกระดูก ผมว่าสุขภาพผมเดินทางมา
เกือบ ๆ จะถึงบทสุดท้าย ผมจึงอยากรีบทำอะไรที่ค้างค้างไว้ให้เสร็จ ๆ มนุษย์เราแปลก ตอนอยากตาย ก็ไม่ยอมตาย
พอไม่ยอมตาย ก็มีอันที่ต้องตาย ผมมีของสำคัญจะให้พร้อมซิติ ปรับปรุงใหม่ บอกที่อยู่ด้วยจะส่งให้ทันที
ขอบคุณที่เป็นห่วงสวัสดิ์ครับ

ปัจฉิมลิขิต

ผมจะเดินทางไปเชียงใหม่ ๖ ถึง ๘ พฤษภาคม ๒๕๕๑ นี้ เพื่อประชุมสภาคณบดีวิศวกรรมศาสตร์ และ วิศวกรรมศาสตร์ ครั้งที่ ๘ (NCEEd 8) ซึ่งผมมีบทความเสนอในที่ประชุมที่เป็นกลุ่มการประชุมนานาชาติด้วย (<http://nceed8.cedt.net/room1.html>) ผูกข่าวถึงศิษย์รักทั้ง ๖ คนจากมหาวิทยาลัยนเรศวร และอุบลราชธานี (ณัฐ ศรันย์ จันทร์อ่อน วิเชษฐ สิทธิแก้ว วัชรระ สุระวงศ์ กฤษณ์ เสาวเวียง พิชาญ โรจน์รัตน์สิริกุล ภาณุวัฒน์ จ้อยกลัด เกรียงไกรคำพา) วางแผนเดินทางไปพบกันที่อุบลราชธานี บ่าย หรือเย็นวันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๑ เพื่อซักซ้อม และมอบหมายงาน ผมจ่ายค่าเดินทางให้ จอห์นที่พักให้แล้ว จะเลี้ยงอาหารด้วย เอาโน้ตบุ๊กไปด้วยนะครับ

ผมยังต้องกินยาอยู่ ทั้งกล่องนี้แหละครับ คงได้ตายกันไปข้าง สวัสดิ์ครับ.